

The book cover features a dark blue background with a large yellow sun in the upper center. In the top right corner, there are silhouettes of two birds in flight. The title 'MURHA ENNEN ILTAHARTAUTTA' is written in large, bold, yellow, stylized letters with a dark blue outline. Below the title, on the left, is a silhouette of a person wearing a hat and a long coat, standing next to a street lamp. On the right, there is a silhouette of a building with a lit window. The overall style is graphic and atmospheric.

Richard Coles

MURHA ENNEN ILTA- HARTAUTTA

Kirkkoherra Clementin
tutkimuksia

Richard Coles

MURHA
ENNEN ILTA-
HARTAUTTA

Suomentaneet Riina Vuokko ja Robi Vuokko

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Alkuperäisteos: *Murder before Evensong – A Canon Clement Mystery* by
Richard Coles

Copyright © Richard Coles 2022

First published in Great Britain in 2022 by Weidenfeld & Nicolson
an imprint of The Orion Publishing Group Ltd

Translation copyright © 2022 by Minerva Publishing

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2023.

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

www.minervakustannus.fi

Suomennos: Riina Vuokko ja Robi Vuokko

Marseljeesin suomennos s. 159 Kaarlo Sarkia

Sitaatti William Shakespearen näytelmästä *Cymbeline*, s. 238

suomennos Paavo Cajander

ISBN 978-952-375-727-1

Painettu EU:ssa

Lornalle
(joka aina lukee viimeisen sivun ensimmäisenä)

CHAMPTONIN SEURAKUNTA

CHAMPTON HOUSE

JÄRVI

KYLPYMAJA

PAPPILA

ST. MARYN KIRKKO

SUNTION MÖKKI

KESKUSKATU

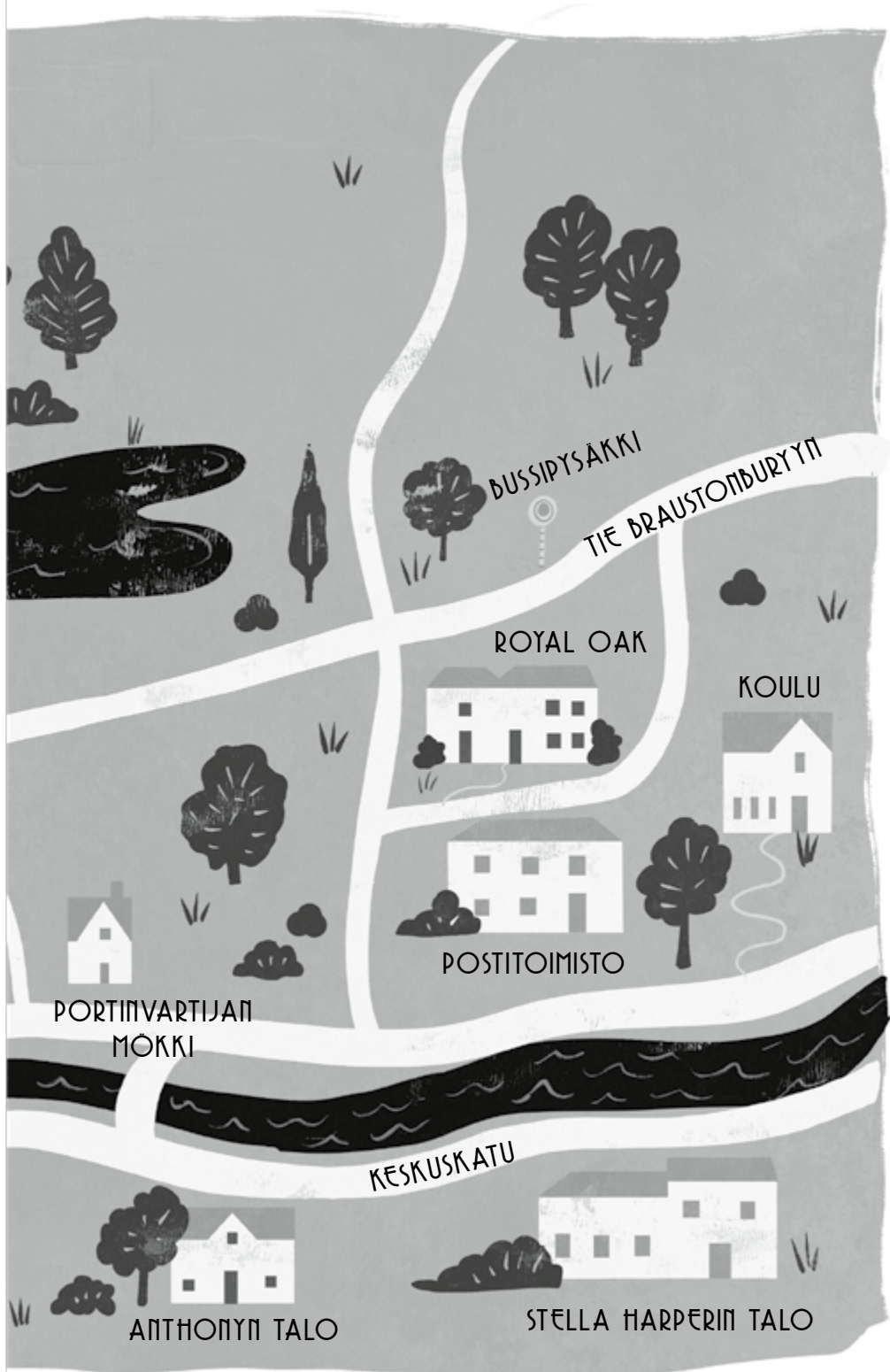

VANHA KOULURAKENNUS

TELOITUSRIVI

BUSSIPYSÄKKI

TIE BRAUSTONBURYYN

ROYAL OAK

KOULU

POSTITOIMISTO

PORTINVARTIJAN
MOKKI

KESKUSKATU

ANTHONYN TALO

STELLA HARPERIN TALO

KIRJAN PÄÄHENKILOT

Daniel Clement, Champtonin kirkkoherra

Audrey Clement, Danielin äiti

Theo Clement, Danielin pikkuveli, näyttelijä

Neil Vanloo, rikosylikonstaapeli

Lordi Bernard de Floures, patruuna,
maanomistaja ja työnantaja

Honoriam de Floures, Bernardin tytär,
hotellikonsultti Lontoossa

Alex de Floures, Honoriamin pikkuveli, Bernardin
poika, taiteilija

Margaret Porteous, lordi de Flouresin työntekijä

Anthony Bowness, Champtonin arkistonhoitaja,
Bernardin serkku

Jane Thwaite, urkuri

Ned Thwaite, Janen aviomies, yläkoulun entinen
rehtori

Stella Harper, Kukkaiskillan puheenjohtaja,
vaateputiikin omistaja

Anne Dollinger, Kukkaiskillan jäsen,
Stella Harperin apuri

Dora Sharman, Champton Housen entinen
palkollinen, Kathin sisko

Kath Sharman, Champton Housen entinen
palkollinen, Doran sisko

Bob Achurch, suntio

Norman Staveley, kreivikunnan valtuutettu

Dot Staveley, entisen palvelijattaren tytär,
Normanin vaimo

Edgy Liversedge, puolivirallinen riistanhoitaja

Nathan Liversedge, Edgyn lapsenlapsi,
asuu ja työskentelee hänen kanssaan

Herra, me rukoilemme Sinua:
valaise pimeytemme
ja suojaa armollasi
meitä yön vaaroilta.

Rukouskirja, kolmas iltahartauskokoelma

1

Pastori Daniel Clement, Champtonin St. Maryn kirkkoherra, seisoi saarnastuolissa ja katseli seurakuntaansa. Saarnan aiheeksi hän oli valinnut Neljännessä Mooseksen kirjasta kertomuksen siitä, miten israelilaiset kääntyivät Moosesta vastaan, kun tämä johdatti heidät luvatus maan sijasta villiin erämaahan. Daniel oli varma, että kertomus oli ollut hänen viidellekymmenellekahdeksalle edeltäjälleen yhtä merkityksellinen kuin hänelle itselleenkin, sillä väkijoukot olivat kaikkina aikoina olleet herkkiä kääntymään ja myös helposti käännyttävissä. Mooses välttää kapinan iskemällä kiveä niin, että siitä alkaa virrata vettä, jota janoiset ja levottomat ihmiset saavat juodakseen. Neuvokas konsti, joka sopi myös Danielin päämääriin.

”Meidän, aivan kuin Mooseksen ja väsyneiden israelilaisten”, hän saarnasi, ”on opittava elämään toivossa, käännettävä katseemme tulevaan ja löydettävä nykyisestä tilanteestamme keinot ongelmien ratkaisemiseen. Niin kuin Mooses iski Meriban kiveä ja sai kristallinkirkkaan veden pulpuamaan, niin myös meidän on annettava uusien vesien virrata tai kenties pikemminkin huuhdella: rakkaat ihmiset, meidän on rakennettava kirkkoon käymälä.”

Seurakunnassa kävi kohahdus, joka seurasi viimeisen, painokkaan sanan kaikua. Oli kuin kirkon lävitse olisi tosiaan huuhdeltu jotain, josta ei sovi puhua.

St. Mary, Englannin myöhäisgoottilaisen arkkitehtuurin helmi kaikessa pastoraalisessa kauneudessaan, oli ollut käytössä jo neljä vuosisataa ilman käymälää. Aikojen saatossa kaikki champtonilaispolvet olivat kyenneet täysin ongelmitta pidättämään paljon nykyistä pidempien ja lukuisampien palvelusten ajan. Myös papisto oli pärjännyt, jopa nekin, jotka olivat toimineet virassaan aina lirahteluherkkiin vanhuusvuosiinsa asti. Daniel epäili, ettei suinkaan ollut seurakunnan ensimmäinen kirkkoherra, joka oli huomannut pohjoisseinän ja tukipilarin väliin jäävän nurkkauksen (jonne polulta ei näe) ja keksinyt, että siellä pastori voisi katseilta piilossa helpottaa oloaan, jos joutuisi odottamaan myöhästelevää morsianta.

Ehtoolliseen mennessä kohahdus oli laantunut. Daniel seisoi alttarin askelmilla ehtoollisleipä kädessään ja odotti seurakuntansa saapumista kaiteen eteen. Siihen meni aina kauemmin kuin oli tarpeen. St. Mary, kuten monet muutkin kirkot, täyttyi takaapäin, jolloin etummaisat kirkonpenkit jäivät vanhoille ja raihnaisille. Järjestelyn ansiosta seurakunnan vanhimmat näkivät ja kuulivat paremmin (kunhan ääni lakkasi kiertämästä kuulolaitteissa).

”Tulkaa, sillä kaikki on valmistettu”, Daniel lausui, kykenemättä täysin peittämään lievää ärtymystä äänessään. ”Heramme Jeesus Kristus otti leivän, siunasi, mursi ja antoi sen opetuslapsilleen sanoen: ’Ottakaa ja syökää, tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän puolestanne.’ Samoin hän otti maljan, kiitti ja sanoi: ’Ottakaa ja juokaa tästä, te kaikki. Tämä malja on uusi liitto minun veressäni, joka vuodatetaan teidän puolestanne syntien anteeksiantamiseksi.’”

Luulisi, että jokainen ikuista elämää janoava tarttuisi näin avokätiseen tarjoukseen ja kiirehtisi ehtoolliselle. Kuoro kulkikin alttarille hyvässä järjestyksessä ja palasi pikaisesti

paikalleen laulamaan virttä, mutta kirkkosalin puolella kukaan ei liikahtanut ennen kuin lordi de Floures, patruuna, maanomistaja ja työnantaja, nousi paikaltaan. Lordi de Floures kävi palveluksissa vain harvoin, mutta tänään Daniel oli varta vasten pyytänyt häntä tulemaan. Nyt hän puristautui ulos suvun vaakunakukkien koristamasta kirkonpenkistä yllään paras mutta silti nuhjuinen tweedpukunsa, jonka Daniel epäili kulkeneen perintönä sukupolvelta toiselle, ja lähestyi alttaria hie-man hoippuen. Bernardin hitaus johtui pikemminkin edellisen illan virvokkeista kuin hänen viidenkymmenenseitsemän vuoden iästään, ja hän horjahti sivuuttaessaan de Flouresien sukuhaudan, jossa esi-isät häntä jo odottivat. Hänen perässään seurasi Margaret Porteous, joka oli kiilannut de Flouresien sukuun kuuluvan Anthony Bownessin, Bernardin serkun ohitse. Anthony oli vastikään nimitetty Champtonin arkistonhoitajaksi ja näytti runoilija Philip Larkinilta erityisen ankean kirjastossa vietetyn päivän jälkeen. Margaret livahti Anthonyn ohi kuorin portaalla, Bernardin ja Anthonyn tavoin tweedpuvussa, joskaan ei yhtä vanhassa, ja harteillaan Libertyn silkkihuivi. Margaret ei kuulunut sukuun eikä ollut kyläläisiä vaan jotakin siltä väliltä: hän oli vastuussa vapaaehtoisista, jotka esittelivät Champton Housea ja sen arvotavaroita vierailijoille niiden kahden kuukauden ajan, jolloin lordi de Floures piti taloa avoimena yleisölle – järjestely, josta oli sovittu veroviraston kanssa perintöverosumman pitämiseksi kohtuullisena (ei ihme, että lordi näytti synkältä, Daniel mietti, kun toiselta puolelta ahdisti hauta ja toiselta verokarhu). Rouva Porteous liikkui vikkelästi mokkasiineissaan ja saavutti Bernardin kaiteen luona, ja he polvistuivat yhtä aikaa. Muut seurasivat perässä hitaasti etenevässä parijonossa ja täyttivät kaiteen reunasta reunaan, kuin olisivat rivi sanoja paperilla – sanoja, jotka kertoivat tarinaa

Champtonista, sen hierarkiasta, sen valoista ja varjoista, niistä jotka olivat saaneet hyväksynnän ja niistä jotka eivät, hyvä- ja huono-osaisista, hurskaista ja niistä joiden hurskaus oli vielä työn alla.

Vakosamettihousuihin ja pikkutakkiin pukeutunut kreivikunnan valtuutettu Norman Staveley, jolle oli tärkeää, mitä muu maailma hänestä ajatteli, asteli kaiteelle hiukan liioitellun tarmokkaasti. Seuraavana tuli Katrina Gauchet, Champtonin alakoulun rehtori, kahden poikansa kanssa mutta ilman aviomiestään Hervéä, joka oli ateisti ja valmisti parhaillaan kotona brunssia (ja Bloody Marya, jonka kaatoi itselleen, kun kirkonkellon kumahdus varoitti vaimon palaavan kotiin vartin päästä). Dora ja Kath Sharman, pienikokoiset vanhapiikakakoset, puristautuivat vääntelehtivien Gauchetin poikien viereen kankeissa pyhävaatteissaan. Daniel kulki rivin päästä päähän jakaen jokaiselle polvistuneelle heidän lihaksi tullutta Herraansa.

”Herramme Jeesuksen Kristuksen ruumis...”

”Aamen.”

”Herramme Jeesuksen Kristuksen ruumis...”

”Aamen.”

”Herramme Jeesuksen Kristuksen ruumis...”

”Kiitos...” vastasi Norman kohteliaasti, kuin hänelle olisi juuri ojennettu kanapee.

Urkuri Jane Thwaite, jonka aviomies Ned kävi kyllä kirkossa muttei koskaan osallistunut ehtoolliselle, alkoi soittaa *Maan päällä* -ehtoollisvirren ensimmäisiä tahteja. Virsi oli eräs Danielin suosikeista ja edusti hänen mielestään 1700-luvun anglikaanikirkkoa pirteimmillään.

”Sinä kauuunistaaat vuoden hyvyyydelläsi...”

Kauniilta vuosi tosiaan tuntuikin, kun kevätaurinko tulvi läpi klerestorion ikkunoiden ja valaisi ilmassa tanssahtelevia

tomuhiukkasia ja ehtoollisjono täytti koko kirkkolaivan. Kukin seurakuntalainen asteli alttarikaiteen eteen, polvistui, vastaanotti ehtoollisen ja poistui. Suurin osa palasi omaan penkkiinsä, mutta muutamat kävelivät saman tien ulos, jottei heidän tarvitsisi kohdata naapureitaan – tai kirkkoherraa – enää kirkon ovelle.

Kun viimeinen virsi hiipui ja loppurukous oli lausuttu, Daniel siirtyi paikalleen kirkon asehuoneen ovelle. Hän katseli hautausmaata, jolla suurelta osin lukukelvottomat hautakivet seisoivat siisteissä riveissä, jotta suntion olisi helpompi leikata ruoho. Sitten hän siirsi katseensa hautausmaasta sen takana aukeavaan puistoon, jonka Humphry Repton oli 1790-luvulla uudistanut muodikkaan kaottiseksi, kaivattanut järven ja rakennuttanut huvimajoja silloisille de Floureseille, jotka olivat hullaantuneet aikansa romanttisesta tyylistä.

Heidän jälkeläisensä, nykyinen lordi de Floures, astui ensimmäisenä ulos kirkosta.

”Käymälä, Dan? Väki näytti siltä, kuin olisit kiroillut.”

”Eikö ollutkin kummallista? Miten he nyt sillä tavalla säikähtivät?”

”Pissaa ja kakkaa. Kukapa sellaisia haluaisi kirkossa ajatella. Tästä taitaa tulla vielä melkoinen tappelu. Pistäytyisitkö luonani iltapäivällä? Tule vaikka teelle, ja ota äitisikin mukaan.”

”Kiitos.”

Seuraavana ovesta astui Margaret Porteous, aina uskollisesti isäntänsä kannoilla.

”Voi, pastori”, hän sanoi vilkaistessaan pikaisesti Danieliin, ”kuinka kaunis saarna!” ja kipitti Bernardin perään.

Seuraavaksi ulos tuli Kukkaiskilta, vaikutusvaltainen rouva Stella Harper ja hänen uskollinen apurinsa rouva Anne Dollinger. Heistä, kuten monista muistakin heidän kaltaisistaan, oli

tullut lähes kauttaaltaan kukikkaita, ja nytkin he astuivat Danielin eteen melkein samanlaisissa – eivät sentään aivan identtisissä – kukkakuosisissa pyhäleningeissä, joita rouva Harper myi kaupassaan. Rouva Harperin jakun kaulusta koristi nuutuneen näköinen silkkikukkakimppu kuin mikäkin sotilaallinen kunniamerkki. Kevään raikkautta luontoäiti ei, harmi kyllä, ollut suonut naisista kummallekaan. Rouva Harper oli langanlaiha ja ohdakemaisen karkea ja piikikäs, Danielin äidin kuvauksen mukaan kuin ”kitkeröitynyt artisokka”. Rouva Dollinger puolestaan oli kookas, kömpelö ja lievästi kuolaavainen (”aivan kuin rankkurin rakki leningissä”). Molemmat olivat näkyviä hahmoja kylän arjessa ja kävivät tunnollisesti kirkossa, vaikka heitä ei varsinaisesti kiinnostanut Nikean uskontunnustus sen enempää kuin yksikään liturgia missään kirkkovuoden vaiheessa. Heille kukat olivat kaikki kaikessa. Suuren paaston aikaan oli tänäkin vuonna syntynyt pientä kiistaa, kun rouva Dollinger pyrki kiertämään koruttoman paastokauden yleistä kukkakieltoa. Hänen mielestään ”synkemmänpuoleiset hyasintit” eivät rikkoneet sääntöjä, ja Danielilla taas oli virkansa puolesta velvollisuus väittää vastaan. Ajoittain Danielista tuntui, että rouville koko kirkko oli kuin suuri maljakko: kastemalja oli kätevä kasteluallas, alttari asetelmien esillepanoa varten suunniteltu valtava koroke ja kylän lapset kevätparaatin kranssien ja kevät-kuningattaren kimppujen käveleviä jalustoja. Gauchetin lapset juoksentelivat nytkin kirkon pihalla kuin olisivat harjoitelleet kruunajaismenoja kaiken sen energian voimalla, jota hiljaisen palveluksen aikana oli ehtinyt kerääntyä. Stella Harper nyrpisti nenäänsä.

”Hyvää huomenta, pastori”, hän sanoi yllättävän muodolliseen sävyyn. ”Nämä... parannukset. Onko niille olemassa jonkinlaista aikataulua?”

”Ei vielä, Stella. Kyseessä on vasta ehdotus seurakunnan kirkkoneuvostolle. Mitä mieltä itse olet?”

”Täysin tarpeetonta. Viemärointi olisi varmasti hankala toteuttaa.”

”Muut taitavat olla eri mieltä. Monissa kirkoissa on nykyään vessa, enkä ole kuullut, että viemäroinnissä olisi tullut ongelmia vastaan. Onhan teillä jo hana ja lavuaari kukkia varten.”

”On, mutta se on aivan eri asia. Äänet, voi, ne äänet. Ei kukaan halua kuulla vessan vetämistä kesken jumalanpalveluksen.”

”Ei kukaan”, lisäsi rouva Dollinger painokkaasti.

”Myös edellisessä seurakunnassani kirkkoon rakennettiin käymälä, eikä kukaan valittanut. Ihmiset olivat päinvastoin varsin tyytyväisiä.”

”Se ei ollutkaan tämä seurakunta”, rouva Harper vastasi.

”Pitäisikö meidän seurata kuin sopulilauma?” kysyi rouva Dollinger.

”Entä minne se olisi tarkoitus rakentaa? Sakastiin kenties, vai kellotapuliiin?”

”Kirkon takaosaan mahtuu kyllä. Penkkirivejä on nyt enemmän kuin tarvitaan. Tilan voisi käyttää paljon paremminkin...”

”Arvasin!” huudahti Stella. ”Miksi te papit inhoatte kirkonpenkkejä niin kovasti? En ole koskaan tavannut ainuttakaan, joka ei olisi halunnut tuikata niitä tuleen.”

”Ne ovat kulttuuriperintöämme”, lisäsi rouva Dollinger.

”Suurin osa kirkonpenkeistä on rakennettu vasta 1800-luvulla, joten ne ovat melko tuoretta perintöä. Ihmiset pärjäsivät vuosisatoja ilman penkkejä.”

”Missä he sitten istuivat?”

”Eivät he istuneet. No, suurin osa ei istunut vaan seisoi koko palveluksen ajan, jos vain suinkin jaksoi. Seurakunnan

vanhimmat ja heikoimmat istuivat seiiniä vasten asetetuilla penkeillä. Sanonta 'heikoimmat turvautuvat seiiniin' tulee juuri siitä", Daniel selitti.

"Eli aikomuksena on repiä kauniit kirkonpenkkimme irti ja pakottaa meidät seisomaan iltahartaudessa?"

"Ei suinkaan, tarkoitus olisi poistaa vain muutama penkkirivi kirkon takaosasta. Mutta kuten sanoin, se on vasta ehdotus, josta kirkkoneuvosto keskustelee", Daniel sanoi ja heilautti kättään sovittelevasti, tai niin hän toivoi. "Jättehän kahville?"

Anthony Bowness, joka oli tänään Sharmanin neitien kanssa kahvinkeittovuorossa, kaatoi parhaillaan kiehuvaa vettä kertakäyttöisiin kahvikuppeihin, joihin sirot muovipidikkeet toivat lisää arvokkuutta.

Rouva Harper ei kuitenkaan leppynyt niin vähällä. "Miten pitkään siitä sitten keskustellaan? Kunnes saatte tahtonne läpi? Olette varmaan jo tehnyt päätöksen. Miksei kukaan kuuntele meitä?"

"Kyllä minä kuuntelen teitä, Stella. Kuuntelen kaikkia. Tämä on vasta ehdotus. Jos kyläläiset eivät sitä tahdo, käymälää ei rakenneta."

"Niinhän te sanotte! Mutta ette tekään voi noin vain hankkiutua kirkonpenkeistä eroon. Ne ovat historiallisia artefakteja. Mitä luulet, että Museovirastossa tuumattaisiin?"

"Ne ovat viktoriaanisia", sanoi Ned Thwaite, yläkoulun entinen rehtori, joka oli huomannut Stellan asehuoneen toiselta puolelta ja päätti puuttua keskusteluun. "Eivät mitään sen ihmeellisempää."

"Kiitos, Ned", Stella vastasi katsettaan kääntämättä, "mutta puhuin pastorille."

Ned, joka osasi tarvittaessa olla yorkshireläiseen tapaan suorasukainen, sanoi: "Kuulun kirkkoneuvostoon, Stella hyvä,

ja tämä on kirkkoneuvostolle kuuluva asia. Jos jokin painaa mieltäsi, jätä pastori rauhaan ja esitä asiasi kirkkoneuvostolle.”

Ned työnsi leukaansa eteenpäin ja kilisteli vyöstään riippuvaa avainnippua. Vyössä oli kiinni niin paljon pussukoita, hakoja, linkkuveitsiä ja vielä Nedin tyttären San Franciscosta vitikkäänä tuliaisena tuoma vyölaukkukin, että Daniel ihmetteli, miten vyö jaksoi kannatella taskullisia housuja ylhäällä eikä silkalla painollaan kiskonut niitä polviin.

Nedin suorasukaisuus riitti. ”Voi, sen teen, sen teen”, Stella vastasi. ”Ettehän muuten unohda, pastori, että Kukkaiskillan vuosittainen yleiskokous on huomiasiltana. Esityslistalla on eräs ehdotus, joka saattaa pysäyttää teidätkin.” Rouva Harper loi lähtiessään Danieliin katseen, josta saattoi päätellä, ettei hänellä ollut kirkkoherraa kohtaan yhtä paljon hyvää tahtoa kuin tämä oli toivonut. Danielia alkoi huolestuttaa.

”Minähän varoitin”, Ned sanoi.

”Varoitit? Mistä?”

”Varoitin, että tästä nousisi vielä mekkala. Yrität saada aikaan muutosta.”

2

Olipa Daniel ollut poissa viikon tai viisitoista minuuttia, aina kun hän kilisteli avaimia pappilan ovella, mäyräkoirat Cosmo ja Hilda tervehtivät häntä haukkumalla äänekkäästi. Pastorin työn luonteeseen koirien pitäminen sopii varsin hyvin, sillä pastorit työskentelevät paljon kotoa käsin. Maalaispappiloissa on niukoinakin aikoina aina puutarha, ja ainakin kirkoissa, joissa työskentelee Danielin kaltaisia pappeja, on eteläisen sisäänkäynnin luokse jätetty jopa vesikuppi ilmaisemaan, että kaikki Jumalan luomat ovat tervetulleita kirkkoon. Lisäksi koiria tarvittiin vaka-
valuonteisempiin tarkoituksiin: aina kun ulko-ovea lähestyi vierailija, koirat räksyttivät kiivaasti, eikä Daniel edes yrittänyt kitkeä sitä pois koiriensä käytöksestä, sillä oli varsin tarpeellista seuloa sisääntulijoita edes jollakin tavalla, kun asui talossa, jonka ovet olivat teoriassa aina avoinna kaikille. Tosiasiassa ovet eivät tietenkään olleet aina avoinna eivätkä koskaan voisikaan olla. Joka tapauksessa koirat olivat samanaikaisesti sekä lähestymiskutsu että suojamuuri, myös silloin kun niiden kanssa liikkui ulkosalla, ja Daniel pyrki pitämään nämä kaksi puolta oikeudenmukaisesti tasapainossa. Kaikkein eniten hän arvosti koirissaan kuitenkin niiden viattomuutta, kyvyttömyyttä juonitteluun ja itsekkyyteen sekä ehdotonta kiintymystä. Kenties juuri siksi kuningatar Elisabetillakin oli corgeja, Daniel ajatteli: ne rakastivat aidosti, eivät alamaisen velvollisuudesta.

Daniel alkoi vihellellä fanfaaria, jolla ilmoitti äidilleen saapuneensa kotiin. Kun Danielin äiti oli muuttanut pappilaan, talon sääntöjä oli ollut pakko muuttaa, vaikkakin – perustuslain kummallisten pykälien tavoin – säännöt olivat usein havaittavissa vain silloin jos niitä rikottiin. Jos rouva Clementiltä olisi kysytty, hän olisi sanonut, ettei sietänyt viheltelyä vaan piti sitä rahvaanomaisena. Silti hän oli jossakin elämänsä vaiheessa oppinut viheltämään kuin rakennustyömies konsanaan ja vastasi nyt Danielille fanfaarin melodiaa varioiden. Oli kuin he olisivat keskustelleet: ”Täällä ollaan” ja ”täällä olen minäkin”.

Audrey Clement oli paikalla. Hänen luonteensa, joka nuoruuden päivinä oli ollut varsin voimakas, ei ollut iän myötä menettänyt voimaansa vaan oli pikemminkin vahvistunut sitä mukaa kun fyysiset voimavarat olivat ehtyneet. Joskus hän muistutti Danielin mielestä paavi Pius IX:ttä, joka vastasi maallisen valtansa menettämiseen julistamalla itsensä erehlyttömäksi.

Daniel kumartui rapsuttamaan koiriaan pikaisesti, pani avaimensa eteisen lipaston päälle ja astui talon entiseen aamiaishuoneeseen, josta nyt oli tehty olohuone. Audrey Clement oli aina pitänyt auringosta, ja kun hänen näkönsä vanhemmiten alkoi heiketä, hän janoi valoa entistä enemmän. Daniel, hiukan hössöttävä ja pikkutarkka poikamies, oli tottunut sulkeutumaan työhuoneeseensa, mutta kun äiti muutti pappilaan, siirtyi hänkin työpöytänsä äärestä olohuoneeseen. Huone oli miellyttävämpi ja pysyi paremmin lämpimänä kuin talon salonki, joka oli nyt omistettu seurakuntaelämälle ja sosiaalisille riennoille (vaikka se olikin harhaanjohtavan dynaaminen ilmaisu).

”Hei, kultaseni”, Audrey sanoi ja käänsi poskensa Danielin suudeltavaksi. ”Scargill. *Aution saaren levyt*. Suorana nyt.”

Radio oli säädetty kanavalle, josta Audrey edelleen sitkeästi käytti nimeä rinnakkaisohjelma. Ilmoille raikasi ”Oh Love That Will Not Let Me Go” kuoron esittämänä.

”Eipä kuulosta ihan Arthur Scargillin musiikkimaulta”, Daniel vastasi.

”No hän se siellä on. 'Oh Love That Will Not Let Me Go' ja 'Internationale' ovat vain pienen askeleen päässä toisistaan.”

”Niinpä kai. Mitä muuta hän on valinnut?”

”Piaffia. 'Je ne regrette rien.'”

”Aika uhmakasta. Haluatko kahvia?” Daniel kysyi kävellessään keittiöön, vaikka tiesi jo vastauksen.

Audrey oli vastikään alkanut juoda kofiinitonta kahvia. Hän uskoi, että se takaisi syvät ja keskeytymättömät yönet, eikä suostunut juomaan enää muuta. Daniel taas ei suostunut luopumaan kahvin aktivoivasta ainesosasta, ja siksi vedenkeitimen vieressä oli nyt kaksi pressopannua ja kaksi lasipurkkia. Joskus hän unohti kummassa purkissa oli kumpaa kahvia, mutta eivätpä he olleet huomanneet niissä mitään eroa. Kyse taisikin olla enemmän periaatteesta kuin käytännöstä.

”Keksi kylkiäiseksi!” Audrey huusi poikansa perään.

Kahvien hautuessa Daniel kurotti ottamaan keksit hyllyltä. Pyöreän, kunnollisesta metallista tehdyn keksipurkin vihreä kansi oli kuin romurallin jäljiltä, ja sitä koristi viidessäkymmenessä vuodessa haalistunut keltainen ruusu. Sama kuvateema jatkui purkin kyljessä, jota niin ikään koristivat vihreät lehdet ja keltaisten kukkien kimput. Miten sopiva keksipurkki de Flouresien seurakunnan pastorille, Daniel tajusi.

Purkki oli Danielille yhtä arvokas kuin pyhäinjäännöslipas, vaikka sisällä olikin vain suklaapäälysteisiä pikkuleipiä eikä karmeliittaveljen kuivunutta sormeaa. Purkki oli ollut käytössä jo hänen lapsuudessaan, ja se oli tuotu pappilaan hänen

KUN ENGLANTILAISKYLÄN RAUHA RIKKOONTUU

Champton on pieni englantilaiskylä, jossa asukkaat ovat ihasuttavia mutta rikokset häijyjä. Yhteisöä paimentaa sympaattinen pastori Daniel Clement.

Daniel Clement on toiminut Champtonin kirkkoherrana kahdeksan vuotta. Hän asuu pappilassa yhdessä kaikkeen sekaantuvan leskiäitinsä ja kahden mäyräkoiransa kanssa.

Danielin suunnitelmat kirkon uudistuksista eivät saa kyläläisiltä yksimielistä kannatusta. Yksi kiista johtaa toiseen, ja äkisti seurakunta on jakautunut kahtia. Erimielisyydet nostavat esiin vanhoja salaisuuksia, jotka uhkaavat tuhota kylän rauhan.

Sitten kirkosta löytyy ruumis.

Poliisi ottaa tapauksen tutkittavakseen, mutta tutkimukset eivät etene. Rikoskonstaapeli ottaa yhteyttä Danieliin ja pyytää tämän apua rikoksen ratkaisemiseksi...

Murha ennen iltahartautta on kirkkoherra Clementin tutkimuksista kertovan dekkarisarjan avaus.

Richard Coles (s. 1962) on anglikaani-pappi ja tuottelias kirjailija. Hänen värikkääseen menneisyyteensä kuuluu menestyksekkäs muusikon ura 1980-luvulla supersuosituksessa The Communards -yhtyeessä. Coles on myös kysytty tv- ja radiopersoonaa. Coles asuu Englannin Northamptonshiressä, missä hän toimii Finedonin kylän pastorina.

minerva

84.2.
Kansi: Jatta Hirvisaari/
Taittopalvelu Yliveto Oy
www.minervakustannus.fi

ISBN 978-952-375-727-1

